

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **R. R.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Adamem Biňovcem
sídlem Bykoš 41, 267 01 Bykoš

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2025, č. j. X

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Jeseník, Odbor přestupků a správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) příkazem ze dne 30. 5. 2024, č. j. X, jenž nabyl právní moci 22. 6. 2024, uznal žalobce vinným z přestupku proti veřejnému pořádku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), jehož se žalobce dopustil tím, že dne 21. 3. 2024 v době od 9:35 hodin do 9:40 hodin v kanceláři budovy Policie ČR, Územní odbor Jeseník, oddělení obecné kriminality na ulici Moravská 780/4 v Jeseníku neuposlechl výzvu policisty k podrobení se identifikačním úkonům pro účely budoucí identifikace podle § 65 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), kdy odmítl provedení identifikačních úkonů. Proti žalobci bylo v této době vedeno trestní řízení. Tímto jednáním tedy úmyslně neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, za což byla žalobci uložena pokuta 3 000 Kč.

2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 19. 2. 2025, č. j. X byla zamítnuta žádost žalobce o povolení obnovy řízení v uvedené přestupkové věci. Důvodem návrhu na obnovu řízení byla skutečnost, že na základě usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, ze dne 11. 10. 2024, č. j. 55 To 270/2024-87, bylo rozhodnuto, že jednání, ze kterého byl žalobce obviněn (nedovolené pěstování rostlin obsahujících omamnou nebo psychotropní látku podle § 285 odst. 1 a 4 trestního zákoníku), není trestným činem. V důsledku toho dle žalobce odpadla formální podmínka pro postup policisty podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii, a policejní orgán tak nebyl oprávněn předmětnou výzvu vůči žalobci vůbec učinit.
3. Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla zamítnuta jeho žádost o povolení obnovy řízení, žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Argumentace stran

4. Žalobce se domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Dle žalobce rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně spočívají na nesprávném právním posouzení, nesou znaky zneužití mezi správního uvážení a trpí zásadními vadami právními a faktickými, jež mají za následek nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dle žalobce se jeho trestní stíhání v důsledku pravomocného usnesení odvolacího trestního soudu stalo extunc k okamžiku jeho zahájení nezákonným, protože je za nezákonnou nutno považovat i dotčenou výzvu policisty. V důsledku nerespektování nezákonné výzvy pak není možné uznat žalobce vinným předmětným přestupkem. Existence trestního stíhání je totiž podmínkou sine qua non pro výzvu policejního orgánu podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii. Byl tak naplněn jednak důvod obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť zrušením usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce došlo ke zrušení rozhodnutí, které bylo podkladem pro příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným z dotčeného přestupku. Sama nezákonnost výzvy policisty k podrobení se identifikačním úkonům pak představuje skutečnost, která je žalobci ku prospěchu a kterou nemohl v původním řízení uplatnit, neboť rozhodnutí odvolacího trestního soudu bylo učiněno až ex post. Byl tak naplněn i důvod obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Uvedené skutečnosti současně v souladu s § 100 odst. 1 aliena druhá odůvodňují jiné řešení otázky, jež byla předmětem řízení, a sice vydání rozhodnutí, že se přestupek nestal. Za novou skutečnost přitom žalobce neoznačuje vydání usnesení odvolacího trestního soudu, ale jeho konkrétní právní účinky, protože je odkaz správního orgánu I. stupně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2011 nepřiléhavý.
5. Žalobce dále tvrdil, že usnesení odvolacího trestního soudu není procesní okolností, jak tvrdily správní orgány, neboť existence trestního stíhání žalobce je formální podmínkou pro zákonnost získání osobních údajů dle předmětného ustanovení zákona o policii, protože otázka zákonnosti stíhání žalobce je tak v tomto smyslu okolností skutkovou. Obdobně dále rozporoval i tvrzení žalovaného o možnosti domáhat se náhrady škody v podobě zaplacené pokuty prostřednictvím zákona o odpovědnosti státu za škodu, neboť škoda vznikla v příčinné souvislosti s vydáním (pravomocného) správního rozhodnutí. Nadto i pokud by taková náhrada škody byla přípustná, přestupek je zaznamenán v evidenci přestupků, přičemž jeho výmaz z této evidence není možný, je-li rozhodnutí o přestupku v právní moci.

6. Dle žalobce je nadto absurdním projevem právního formalismu v přímém rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí a zásadou legální licence setrvávat na povinnosti žalobce podrobit se (nezákonné) výzvě policisty za situace, kdy nerespektováním dané (nezákonné) výzvy policisty nevznikla třetí osobě ani veřejnému zájmu jakákoliv újma. Subjektivní práva žalobce na respektování jeho práv a veřejný zájem na správním trestání osob toliko za podmínek aprobovaných zákonem má zajisté přednost před objektivně pochybným veřejným zájmem na respektování nezákonných výzev orgánů moci veřejné. Konečně s odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97 žalobce zdůraznil, že se povinnosti zaplatit pokutu za spáchaný přestupek podrobil a odstranění následků vzniklé nespravedlnosti se domáhá až v okamžiku pravomocného soudního rozhodnutí, že podmínky pro daný postup policisty nebyly splněny. Dle žalobce tak uplatnění daného judikátu způsobem, k němuž správní orgány přistoupily, je hrubě nepřiléhavé a neústavní, a to i s přihlédnutím k obecně restriktivnímu výkladu podmínek zákonnosti výzvy dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii.
7. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné s tím, že s žalobními námitkami nesouhlasil a měl za to, že se s nimi v plném rozsahu vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni rozhodnutí správního orgánu podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). O věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Podstatou sporu je jediná právní otázka, a sice zda výsledek trestního řízení vedeného proti žalobci (stíhané jednání nebylo trestným činem) naplňuje některý ze zákonných důvodů pro obnovu řízení v přestupkové věci žalobce. Jinými slovy jde o posouzení otázky, zda uvedený výsledek trestního řízení měl zpětně vliv na naplnění skutkové podstaty dotčeného přestupku a odůvodňuje tak jiné rozhodnutí ve věci.
10. Jakkoliv žalobce nejprve obecně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí, tuto námitku nijak neodůvodnil. Pro absenci jakýchkoliv konkretizujících tvrzení soud uvedenou námitku nepovažoval za řádný žalobní bod, pročez se jí nezabýval.
11. Podle § 100 odst. 1 správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými* [písm. a)], *nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno* [písm. b)], *a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*
12. Obnova řízení je mimořádný opravný prostředek (případně dozorcí prostředek, je-li zahájována ex offo), který směřuje proti pravomocným správním rozhodnutím. Obnova řízení je určena k nápravě skutkových nesprávností. K nápravě právních omylů a vad slouží institut přezkumného řízení. Podstatným rysem obnovy řízení je to, že umožňuje z

důvodu skutkových omylů zjištěných až po právní moci rozhodnutí znovu rozhodnout ve věci samé a prolomit tak překážku věci rozhodnuté (shodně viz FIALA, Z., FRUMAROVÁ, K., VETEŠNÍK, P., a kol. *Správní řád: Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-6-19]. ASPI_ID KO500_p12004CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.). V řízení o povolení obnovy se tedy nepřezkoumává zákonnost a správnost původního rozhodnutí, ale je nutné posoudit otázku, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé anebo jiné zákonem vymezené skutečnosti způsobující nedostatky ve zjištění skutkového stavu a ve spojení s důkazy již provedenými ve věci mohou mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí, tj. odůvodňují jiné pro účastníka řízení příznivější rozhodnutí, než které bylo původně vydáno (usnesení zvláštního senátu NSS ze dne 21. 9. 2011, čj. Konf 65/2010-21NSS, zvýraznění doplněno soudem).

13. Jak vyplývá z citovaného ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu, nezbytnou podmínkou k povolení obnovy řízení je naplnění jednoho ze zákonem taxativně stanovených důvodů pod písmenem a) nebo b). Pokud jde o první z nich, je nutné, aby vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které však existovaly v době původního řízení a které účastník řízení, kterému jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.
14. Na tomto místě je zapotřebí uvést, že dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii *policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení*. Žalobce má pravdu v tom, že pro provedení identifikačních úkonů resp. výzvy k podrobení se takovým úkonům je dle citovaného ustanovení nezbytné zahájení trestního stíhání proti osobě, jež se má identifikačním úkonům podrobit. Jde tedy skutečně o nezbytnou podmínku pro postup policie dle daného ustanovení a v případě neexistence zahájeného trestního řízení by byl takový postup policie nezákonným. Tato skutečnost však mezi stranami nebyla spornou. Sporným byl výklad následků závěru trestního soudu o tom, že stíhané jednání žalobce nebylo trestným činem.
15. Jakkoliv obecně v zásadě platí, že naplnění hypotézy právní normy je primárně otázkou skutkovou, nelze žalobci dát plně za pravdu, neboť se v nyní projednávaném případě z důvodu nutnosti určení zákonosti trestního stíhání žalobce prolíná s otázkou právní. Povaha otázky naplnění hypotézy § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii, tj. zda jde o otázku skutkovou nebo právní, však v nyní projednávané věci není pro závěr o možnosti aplikace obnovy řízení rozhodná. Rozhodnou je skutečnost, že v nyní projednávané věci není naplněn základní předpoklad prvního zákonného důvodu pro povolení obnovy, a sice, že jde o skutečnost nebo důkaz, které existovaly v původním řízení. V této souvislosti lze přílehavě odkázat na rozsudek odkazovaný i správními orgány, a sice na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2011, č. j. 9 Ca 173/2008-59, č. 2891/2013 Sb. NSS, který uvedl, že samotné vydání rozsudku civilního odvolacího soudu, k němuž dojde s odstupem několika let po pravomocném ukončení správního řízení, nemůže být skutečností ani důkazem, které by podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu byly důvodem pro povolení obnovy řízení, neboť se nejedná o neznámou skutečnost nebo důkaz, které existovaly již v době původního (správního) řízení. Jakkoliv v dané věci šlo o civilní rozsudek, zatímco nyní jde o rozhodnutí trestního soudu, podstata věci je stejná (obnova správního řízení na základě následně vydaného rozhodnutí soudu pojednávající o

otázce, jež byla předmětem správního řízení), proč lze tento rozsudek aplikovat i na nyní projednávanou věc. Rovněž argumentace žalobce, že se jako nové skutečnosti nedovolává vydání usnesení odvolacího trestního soudu, ale jeho konkrétních právních účinků, je pro účely aplikace uvedené judikatury bez významu. Skutečnost, že usnesení odvolacího trestního soudu bylo vydáno až po pravomocném skončení přestupkového řízení, je nepochybná. V takovém případě se skutečně nejedná o skutečnost nebo důkaz, které existovaly v době původního řízení, a to ani co do právních účinků. Krajský soud totiž nesouhlasí se základní premisou žalobce, že usnesení odvolacího trestního soudu mělo právní účinek, jímž by se ex tunc, tedy zpětně od počátku, zahájení trestního stíhání žalobce stalo nezákonným.

16. Žalobce tak dovozoval na základě judikatury, konkrétně na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. II. ÚS 1099/19. Uvedený nález, který navazuje na předešlou rozhodovací praxi Ústavního soudu, např. nález ze dne 7. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 2767/16, skutečně dovozuje, že *„jestliže se v průběhu trestního řízení nepotvrdí původní podezření orgánů činných v trestním řízení, že stěžovatel spáchal trestný čin, a věc je postoupena do přestupkového řízení, je nutno hledět na usnesení o zahájení trestního stíhání a na ně navazující trestní řízení jako na nezákonné.“* Avšak činí tak v kontextu aplikace zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti státu za škodu“). Jak z bodu 11 citovaného nálezu, tak z bodu 14 druhého uvedeného nálezu je zřejmé, že Ústavní soud v předestřené situaci považuje usnesení o zahájení trestního stíhání za nezákonné rozhodnutí pro účely zákona o odpovědnosti za škodu, aniž by však učinil obecně platný závěr o nezákonnosti usnesení o zahájení trestního stíhání v případě, kdy trestní řízení skončí zprošťujícím rozsudkem či postoupením věci do přestupkového řízení, v obecně platném smyslu, jako to dovozuje žalobce. Stejně tak v žádném z uvedených nálezu ani v žalobcem odkazovaném rozsudku Nejvyššího soudu není nadto ani uvedeno, že by účinky takového postupu (zprošťující trestní rozsudek či postoupení trestní věci do přestupkového řízení) měly obecně nastat ex tunc, tedy že by na usnesení o zahájení trestního stíhání bylo od počátku nutno pohlížet jako na nezákonné. Ústavní soud pouze uvedl, že v takovém případě by za období od zahájení trestního stíhání měla být obviněnému přiznána náhrada škody. Rovněž co do časového vymezení tak byly závěry činěny ve vztahu k zákonu o odpovědnosti státu za škodu.
17. Krajský soud se proto na rozdíl od žalobce nedomnívá, že dotčené usnesení odvolacího trestního soudu mělo s účinky ex tunc za následek nezákonnost usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, jelikož takový účinek dle jeho názoru nevyplývá ani ze zákona, ani z uvedené judikatury. Byla-li by správná úvaha žalobce, pak by veškeré úkony (včetně dokazování) prováděné v rámci trestního řízení, které skončí zprošťujícím rozsudkem soudu či postoupením věci do přestupkového řízení, bylo nutné považovat za nezákonné, a to dokonce zpětně. Tak tomu však není. Uvedený způsob ukončení trestního řízení neruší zpětně usnesení o zahájení trestního stíhání, na které je i nadále nutno nahlížet tak, že v době, kdy bylo vydáno (za absence případných jiných důvodů zapřičiňujících jeho nezákonnost), bylo v souladu se zákonem. V kontextu nyní projednávané věci tak lze uzavřít, že výsledek trestního řízení žalobce nepředstavoval skutečnost ani důkaz, které existovaly v době původního řízení a které žalobce nemohl v původním řízení uplatnit, ačkoliv by mohly odůvodnit jiné řešení přestupkové věci žalobce. Důvod pro obnovu

řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu tak nebyl naplněn (nepravdivost provedených důkazů nebyla tvrzena).

18. Žalobce v podstatě tvrdí, že byl poškozen shledáním vinným z dotčeného přestupku, předpokladem pro jehož spáchání bylo zahájení trestního stíhání, pakliže se následně ukázalo, že stíhané jednání nebylo trestným činem. Žalobce však dle názoru soudu odhlíží od podstaty věci. Žalobce nebyl v přestupkovém řízení potrestán za to, že proti němu bylo nesprávně vedeno trestní stíhání (zjednodušeně řečeno), nýbrž za to, že neuposlechl výzvu policisty v postavení úřední osoby. Chráněným objektem přestupku proti veřejnému pořádku dle § 5 zákona o některých přestupcích je řádný výkon veřejné správy, respektive potřeba respektování autority úřední osoby (rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 11/2007-70). Není tak pravdivé tvrzení žalobce, že jeho jednáním nevznikla újma veřejnému zájmu. Proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání, přičemž následně byl žalobce dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii vyzván k tomu, aby se podrobil identifikačním úkonům. V okamžiku učinění této výzvy byly splněny všechny zákonné předpoklady a žalobce byl povinen poslechnout výzvu policisty jakožto úřední osoby. A to bez ohledu na následný výsledek zahájeného trestního stíhání. Skutečnost, že by osoba obviněná byla povinna uposlechnout této výzvy pouze za předpokladu, že zahájené trestní stíhání následně skončí odsuzujícím trestním rozsudkem, zákon nepředpokládá, jelikož by se z povahy věci jednalo o zcela absurdní požadavek. Účelem trestního řízení je objasnit skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin. Účelem identifikačních úkonů obecně je napomoci tomuto cíli a usnadnit ono objasňování. Je nicméně pravdou, že provedení identifikačních úkonů dle § 65 zákona o policii nemá vztah pouze ke konkrétnímu trestnímu řízení, ale obecně k plnění úkolů policie za účelem budoucí identifikace. Norma obsažená v daném ustanovení slouží ke sběru vymezeného okruhu údajů, které mají umožnit identifikaci osoby v budoucnu. Přestože je obecně z těchto důvodů nutno podmínky zákonnosti výzvy dle § 65 zákona o policii pečlivě hodnotit, neznamená to, že osoba, vůči níž je taková výzva činěna, je oprávněna si její zákonnost vyhodnotit dle svého uvážení a výzvu podle toho neuposlechnout. Žalobcem odkazovaná judikatura správních soudů ve vztahu k výzvě dle § 65 zákona o policii se jednak vztahuje k řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu, a jednak jasně uvádí, že podmínky pro učinění dotčené výzvy mohou být splněny v jakémkoliv případě, avšak je zapotřebí, aby správní úvaha policejního orgánu o jejich naplnění v tom kterém konkrétním případě byla dostatečně odůvodněna. V nyní projednávané věci však tyto skutečnosti nejsou předmětem řízení.
19. V návaznosti na uvedené lze uzavřít, že žalobce byl povinen uposlechnout výzvu k provedení identifikačních úkonů bez ohledu na případnou zákonnost usnesení o zahájení trestního stíhání jednoduše jen z důvodu jeho podřízené pozice adresáta veřejnoprávní normy. Z uvedených důvodů je nutno naplnění skutkové podstaty posuzovat k okamžiku učinění předmětné výzvy a nikoliv zpětně z pohledu výsledku daného trestního stíhání. Na podporu těchto závěrů lze odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, na něž odkazovaly rovněž správní orgány. Krajský soud na základě uvedeného nepovažuje uznání žalobce vinným z dotčeného přestupku za nespravedlnost, proto odkaz na uvedené usnesení dle jeho názoru není ani nepřiléhavé, ani neústavní, jak žalobce tvrdil.
20. Ve věci pak nebyl naplněn ani zákonný důvod pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, jelikož nebylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí v přestupkové věci žalobce. Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo

nezbytnou podmínkou pro závěr o naplnění hypotézy normy v § 65 zákona o policii a tím pro naplnění skutkové podstaty dotčeného přestupku. Avšak jak bylo odůvodněno výše, toto rozhodnutí nebylo zrušeno ani změněno ani stíženo obdobným účinkem v důsledku výsledku trestního řízení.

21. Jakkoliv soud může lidsky rozumět jistému rozčarování žalobce z potrestání za přestupek, kterého se dopustil v souvislosti s trestním řízením, které skončilo v jeho prospěch, podstata škodlivosti jeho jednání tím zůstává nedotčena, jak soud vysvětlil výše. Proti případné nezákonnosti samotné výzvy se mohl žalobce bránit jinými právními prostředky, v tomto řízení se touto otázkou však soud nemohl zabývat, jelikož mu příslušelo hodnotit pouze otázku naplnění důvodů pro obnovu řízení. Tyto důvody naplněny nebyly. Jakkoliv další argumentace k otázce možnosti uplatnit náhradu škody vůči státu dle zákona o odpovědnosti státu za škodu je pak v tomto řízení nadbytečná.
22. Jelikož soud neshledal žalobní argumentaci důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť plně procesně úspěšnému žalovanému v soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. května 2025

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně